

peger, at artikel 12 indeholder et ligebehandlingspåbud. Det gælder bare ikke for egne borgere så at sige, altså vel at mærke folk, der ikke har aktiveret unionsborgerskabet, og det er jo præcis det, der er pointen her: Mens tyske statsborgere altså kun kunne gøre kravet gældende over for de tyske myndigheder, forudsat at de efter de nationale regler var på arbejdsmarkedet, kunne unionsborgere altså gøre krav gældende uden at have opfyldt de samme kriterier, så længe de blot havde opfyldt EU's kriterier for, hvornår man var aktiv arbejdstager. Det er der, vi kommer ind i den ret spændende diskussion om, hvad der reelt er et supplement, og hvad der er en erstatning.

Det er klart, at den pågældende unionsborger, fru Sala, kan sige, at der er to supplerende rettigheder: Der er en, hvor jeg ikke får nogen penge, og der er en, hvor jeg får penge, hvad skal jeg dog vælge? Det kan man så ligge og have mange søvnløse nætter over. Jeg tror bare reelt, at de fleste vil komme frem til, at man nok vil vælge den model, der giver penge. Derfor er der jo reelt tale om en erstatning, noget, som nok har ligeberettigelse i juraen, men i realitetens verden jo har forrang.

Kl. 13:58

Første næstformand (Svend Auken):

Så tror jeg, det er ordføreren, der svarer. Værsgo.

Kl. 13:58

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg skal prøve at svare så præcist, jeg kan. De rettigheder, jeg som unionsborger har, er jo ingen erstatning for de rettigheder, jeg har i Danmark som dansk statsborger. Det kan de jo aldrig være, og derfor er de et supplement. Jeg får yderligere rettigheder i andre EU-lande, men de rettigheder, jeg har i Danmark, har jeg i kraft af den danske grundlov, og i kraft af, at jeg er dansk statsborger.

Kl. 13:58

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Per Clausen som ordfører.

Kl. 13:58

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Debatten i dag har jo haft en tendens til enten at udvikle sig til en art juridisk skoleridt – uden at jeg skal bedømme kvaliteten af det – eller til en debat om forskellige menneskers sindstilstand på forskellige tidspunkter. Jeg skal for god ordens skyld sige, at Enhedslisten jo altid har ment, at de undtagelser, som dannede baggrund

den for jaet ved Edinburghafstemningen, var utilstrækkelige og delvis tømt for indhold. Det mest positive, man kan sige om de forbehold, den efterfølgende folkeafstemning og resultatet af den, er vel, at de endegyldigt sikrede, at Enhedslisten kom i Folketinget i 1994, og det tillægger vi selvfølgelig ganske stor betydning.

Så vil jeg sige, at det, at vores udgangspunkt er, at undtagelserne er utilstrækkelige og i nogle tilfælde måske ikke har noget reelt indhold, jo for så vidt er blevet bekræftet af debatten i dag. For det er da klart, at undtagelsen vedrørende unionsborgerskabet jo er blevet formuleret på en sådan måde, at unionsborgerskabet sådan set kan fyldes med alt det indhold, man vil, uden at man kommer i nærheden af forbeholdet. Man skal bare blive ved med at sige, at man har det nationale statsborgerskab, der giver nogle rettigheder, og oven i det har man så unionsborgerskabet, der giver nogle andre rettigheder, nogle flere rettigheder, og at man har dem alle sammen, så lyder det jo dejligt, for hvem kan ikke lide at have mange rettigheder? Det interessante er da også i den sammenhæng, at EF-Domstolen har brugt unionsborgerskabet som argument i en række sammenhænge.

Efter min opfattelse var det meget rigtigt, da Venstres ordfører gjorde opmærksom på, at når det kom til stykket, handlede alle de her afgørelser jo først og fremmest om at sikre arbejdskraftens frie bevægelighed, og derfor pegede Venstres ordfører på det forbehold, vi ikke har, men som virkelig ville være noget værd, nemlig et forbehold over for det indre marked. Det havde der været noget gods i, for pointen er jo, at når det kommer til stykket, handler EU grundlæggende om at give mulighed for, at der også er fri konkurrence, når det handler om prisen på arbejdskraft, når det handler om de løn- og ansættelsesvilkår, som man skal have.

Det er jo derfor – på grund af det indre marked i EU – at vi i dag er i den situation, at løntryk og tryk på arbejdsforhold osv. spiller en stor rolle på det danske arbejdsmarked. Indimellem bruger man så EU-borgerskabsdiskussionen og diskussionen om rettigheder som en forklaring på det.

Lad mig så bare tilføje, at Enhedslisten jo ikke er enig med Dansk Folkeparti i den udlændingepolitik, man har, men vi har faktisk det grundlæggende synspunkt, at det er det danske Folketing, der skal træffe afgørelser i spørgsmålet om, hvilke rettigheder, hvilke ydelser og hvilke for-